

A TÁRGYIASÍTOTT JÓZSEF, AVAGY A FÁJDALOMMAL SZÜLT FIÚ

Tanítás apáknak és fiaknak

2019. NOVEMBER 27.

VÖRÖSBERÉNYI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET
8220 Balatonalmádi, Veszprémi út 105.

Tartalom

Köszöntés: „Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs Isten kívülem! Én ölk és eleveníték, én sebesíték és én gyógyítok, és nincs, aki kezemből megszabadítson.” 5Móz 32:39.....	2
Bibliaolvasás:	2
Alapige:	3
Mit jelent a tárgyiasított József?.....	4
Benóni [בֶּן־אוֹנִי (ben-'ôní) Ben-óni = 'nyomorúságom vagy szerencsétlenségem fia'] a fájdalommal szült fiú (1Móz 35:18).....	5
A TFiLiN titka.....	5
Benjámin [בִּנְיָמִין (binəjámín)] a jobb kéz áldásának fia	6
Az Akéda-áldás, avagy a szeretett fiú megsiratása	7
Tanúság és következtetések	8
A tét a becsesebb feltámadás.....	9
Áldás:	9
Összegző kivonat.....	10

A fájdalommal szült fiú, avagy a tárgyiasított József

Köszöntés: „Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs Isten kívülem! Én ölk és eleveníték, én sebesíték és én gyógyítok, és nincs, aki kezemből megszabadítson.” 5Móz 32:39.

Bibliaolvasás:

„Azután így beszélt Mózeshez az Úr:2 Nekem szentelj Izráel fiai közül minden elsőszülöttet, amely megnyitja anyja méhét; akár ember, akár állat, enyém az. [[2Móz 22,28-29](#); [3Móz 27,26](#); [4Móz 3,13](#); [8,16-17](#); [18,15](#); [5Móz 15,19](#); [Lk 2,23](#)]3 Mózes ezt mondta a népnek: Emlékezzél meg erről a napról, amelyen kijöttél Egyiptomból, a szolgaság házából, mert erős kézzel hozott ki onnan benneteket az Úr. Ezért nem szabad kovászosat enni.4 Ma, ábíb hónapban vonultok ki.5 És ha majd bevisz téged az Úr a kánaániak, a hettiták, az emóriak, a hivviek és a jebúsziai földjére, mert megesküdött atyáidnak, hogy neked adja a tejjel és mézzel folyó földet, akkor ebben a hónapban végezd el ezt a szertartást. [[2Móz 3,8](#)] 6 Hét napig egyél kovásztalan kenyeret, a hetedik napon pedig tarts ünnepet az Úrnak. 7 Kovásztalan kenyeret kell enned hét napon át, és ne lássanak nálad kovászos kenyeret. Még csak kovászt se lássanak sehol a területeden. 8 És mondd el fiaidnak azon a napon: Amiatt történik ez, amit az Úr cselekedett értünk, amikor kijöttünk Egyiptomból. 9 Legyen ez jelként a kezeden és emlékeztetőként a homlokodon, hogy az Úr törvénye a szádban legyen. Mert erős kézzel hozott ki téged az Úr Egyiptomból. 10 Tartsd meg ezt a rendelkezést a megszabott időben évről évre.11 Ha majd bevisz téged az Úr a kánaániak földjére, ahogyan megesküdött neked és őseidnek, hogy neked adja, 12 akkor add át az Úrnak mindazt, ami megnyitja anyja méhét. Minden állatod elsőszülöttje, ha hím, az Úr tulajdona. [[5Móz 15,19](#) ; [Lk 2,23](#)]13 A szamar elsőszülöttjét juhon váltsd meg. Ha nem váltod meg, szegd a nyakát. Minden ember elsőszülött fiát váltsd meg. 14 És ha majd megkérdezi egykor a fiad, hogy mit jelent ez, akkor mondd el neki: Erős kézzel hozott ki bennünket az Úr Egyiptomból, a szolgaság házából. 15 Mert amikor a fáraó makacsul nem akart bennünket elbocsátani, megölt az Úr minden elsőszülöttet Egyiptomban, az ember elsőszülöttjét csakúgy, mint az állat elsőszülöttjét. Ezért áldozok véresáldozatul az Úrnak minden hímet, amely megnyitja anyja méhét, és ezért váltok meg minden elsőszülött fiút. 16 Legyen ez jelként a kezeden és emlékeztetőként a homlokodon, mert erős kézzel hozott ki bennünket az Úr Egyiptomból.” **2Mózes 13: 1-16.**

„Azután így beszélt Mózeshez az Úr:12 Íme, én magam vettem ki a lévitákat Izráel fiai közül minden elsőszülött helyett, aki anyja méhét megnyitja Izráel fiai között: legyenek azért a léviták az enyéim. [[2Móz 13,2](#) ; [22,28-29](#) ; [34,19-20](#) ; [4Móz 3,41](#) ; [8,16](#)] 13 Mert minden elsőszülött az enyém. Amikor megöltem Egyiptomban minden elsőszülöttet, magamnak szenteltem minden elsőszülöttet Izráelben. Mind az emberé, mind az állaté az enyém legyen. Én vagyok az Úr.” **4Mózes 3: 11-13.**

„Mert nekem szóló adományok ők (a léviták) Izráel fiai között. Őket választottam ki magamnak Izráel fiai közül minden elsőszülött helyett, aki anyja méhét megnyitja. [[2Móz 13,2](#); [4Móz 3,12.41.45](#)] 17 Mert enyém Izráel fiai között minden elsőszülött, akár embertől, akár állattól való. Akkor szenteltem őket magamnak, amikor lesújtottam Egyiptom földjén minden elsőszülöttre. [[2Móz 12,29-30](#)] 18 Valamennyi elsőszülött helyett a lévitákat választottam ki magamnak Izráel fiai közül, 19 és Izráel fiai közül a lévitákat adományként Áronnak és fiainak adtam, hogy Izráel fiai helyett ők végezzék a szolgálatot a kijelentés sátránál. Szerezzenek

engesztelést Izráel fiaióert, hogy ne sújtsa csapás Izráel fiait, ha a szentélyhez közelednek.”
4Mózes 8: 16-19.

„Tied legyen az élőlények közül mindaz, ami megnyitja anyja méhét, és ezért bemutatják az Úrnak, akár ember, akár állat az. De az ember elsőszülöttjét meg kell váltanod, és az állat elsőszülöttjét is váltsd meg, ha az áldozatra alkalmatlan. [3Móz 27,26-27] 16 Akiket meg kell váltani, egy hónapos korukban váltsd meg öt sekel ezüst becsült értékben, a szent sekel szerint, amelyben húsz géra egy sekel. [2Móz 30,13; 3Móz 27,6,27]” 4Mózes 18: 15-16.

Az elsőszülöttségi jog

„Ha valakinek két felesége van, és az egyiket szereti, a másikat pedig gyűlöli, és ha fiút szül neki mind a szeretett, mind a gyűlölt, de a gyűlöltnek a fia az elsőszülött, [1Móz 29,30-32] 16 akkor – ha majd felosztja birtokát a fiai között – nem teheti elsőszülöttjévé a szeretett feleség fiát a gyűlöltnek a fiával szemben, aki elsőnek született, 17 hanem a gyűlölt feleség fiát kell elsőszülöttnak elismernie, és annak kétszeres részt kell adnia mindenéből, mert férfierejének első termése ő; őt illeti az elsőszülöttségi jog. [1Móz 49,3]” 5Mózes 21: 15-17.

Alapige:

„Közben azonban midjáni kereskedők mentek arra, fölhúzták Józsefet a kútból, és eladták Józsefet az izmaeliének húsz ezüstért. Azok pedig elvitték Józsefet Egyiptomba. [3Móz 27,5; Zsolt 105,17; ApCsel 7,9]” 1Mózes 37: 28

„Amikor Józsefet elvitték Egyiptomba, megvásárolta őt az izmaeliéktől, akik odavitték, egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka. [1Móz 37,28,36] 2 De az Úr Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, így aztán egyiptomi gazdjának a házába került. [ApCsel 7,9] 3 Látta a gazdája, hogy vele van az Úr, és mindazt eredményessé teszi az Úr, amihez hozzáfog. 4 Megnyerte hát József a jóindulatát, és a háziszolgája lett. Azután háza felügyelőjévé tette, és rábízta egész vagyonát. 5 Attól fogva, hogy házának és egész vagyonának a felügyelőjévé tette, megáldotta az Úr az egyiptomi ember házát Józsefért, és az Úr áldása volt mindenén, amije csak volt a házban és a mezőn. 6 Ezért Józsefre bízta mindenét, és semmire sem volt gondja mellette, legfeljebb csak arra, hogy megegye az ételt. Józsefnek szép termete és szép arca volt. 7 Ezek után történt, hogy Józsefre szemet vetett gazdjának felesége, és ezt mondta: Hálj velem! 8 Ő azonban ezt nem akarta, és azt felelte gazdája feleségének: Nézd, az én gazdámnak semmi gondja sincs mellettem háza dolgaira, és rám bízta mindenét. [2Móz 20,14; 3Móz 18,20] 9 Senki sem nagyobb nálam ebben a házban. Semmit sem tiltott el tőlem, csak téged, mert te a felesége vagy. Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?! 10 Bár az asszony nap mint nap ezt mondogatta Józsefnek, ő mégsem engedett neki, és nem feküdt mellé, hogy vele legyen. 11 Egy napon, mint mindig, bement József a házba a munkáját végezni. A háznép közül senki sem volt a házban. 12 Ekkor megragadta őt az asszony a ruhájánál fogva, és azt mondta: Hálj velem! Ő azonban otthagya ruháját az asszony kezében, futásnak eredt, és kiszaladt. 13 Amikor az asszony látta, hogy kezében hagyta a ruháját, és kifutott, 14 összecsődítette háza népét, és ezt mondta nekik: Nézzétek, egy héber embert hozott hozzánk, és az csúffá tesz bennünket. Bejött hozzám, hogy velem háljon, de én hangosan kiáltozni kezdtem. [1Móz 43,32] 15 Amikor meghallotta, hogy jó hangosan kiáltozni kezdek, nálam hagyta a ruháját, futásnak eredt, és kiszaladt. 16 Az asszony magánál tartotta József ruháját, míg az ura háza nem jött. 17 Akkor neki is ugyanazt mondta: Bejött hozzám a héber szolga, akit idehoztál, hogy csúffá tegyen engem. 18 De amikor hangosan kiáltozni kezdtem, nálam hagyta a ruháját, és kifutott. 19 Amikor a gazdája meghallotta feleségének a

szavait, amelyeket neki mondott: Ilyen dolgokat tett velem a szolgád! – akkor haragra gerjedt. 20 Fogta Józsefet a gazdája, és abba a börtönbe vetette, ahol a király foglyait tartották fogva. Így került József a börtönbe. [Zsolt 105,17-18] 21 De az Úr Józseffel volt, hűséges maradt hozzá, és gondoskodott róla, hogy elnyerje a börtönparancsnok jóindulatát. 22 A börtönparancsnok Józsefre bízta mindazokat a foglyokat, akik a börtönben voltak, és ő dolgoztatta mindazokat, akik ott dolgoztak. 23 A börtönparancsnoknak nem kellett törődnie semmivel, ami rá volt bízva, mert az Úr Józseffel volt, és eredményessé tette az Úr, amihez hozzáfogott.” *1 Mózes 39: 1-23.*

Igehirdetés

Mit jelent a tárgyiasított József?

E tanításnak *A fájdalommal szült fiú, avagy a tárgyiasított József* címet adtam. Mit jelent a tárgyiasított József, és mit, mint a fájdalommal szült fiú? A történet szerint ez azt jelenti, hogy József testvérei ezüstté konvertálható áruvá, valamiféle istentelen kereskedést szolgáló tárggyá, profitot termelő csereszkozzé aljasítják le a testvérüket, édesapjuk szeme fényét, az Isten képére és hasonlatosságára teremtett szabad embert. Józsefből így lett eladható és megvásárolható rabszolga, haszonszükség, szabadságától megfosztott ember, kinek Istentől származó és szabad akarata a József emberi keze által áttörhetetlen falak közé van bezárva. Ez az áttörhetetlen hely az istentelen kufárkodás nagy temploma, mely a világ maga. József az őt eladók és az árrest kihasználó viszonteladók keze között tovább tárgyiasult áruként jut el a Potifár [פּוֹטִיפָר (põtípar)], a fáraó magasbeosztású királyi főemberének, katonai rangot [טָבָח (tabbáh)] viselő tisztviselőjének, a testőrök fő [שָׂר (sar)]parancsnokának [סָרִיס (sáris)] a házába. Mellesleg Potifar nevének jelentése: akit Rá (napisten) adott, a napisten ajándéka. József az ő házában lesz teljes jogkörrel felhatalmazott sáfár, intéző, felügyelő.¹

Sáfári követelmény, hogy Isten sáfaraként; nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyereszkes; Hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, maga túrtető ember legyen; aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát (...). Tit 1:7-9. Ami pedig egyébiránt a sáfároknak megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtsák. 1Kor 4:2. Hűség de úgy, hogy semmi jutalomra, illetve csak a végső nagy jutalomra, a hervadhatatlan koronára számíthat!

József, bártszükségként adták őt kézről kérre, mindenben Isten sáfárának bizonyult! Egyetlen szempontot követett, hogy Istenhez hűséges legyen minden körülmények közt. Ennek a következetes magatartásnak engedve tagadta meg gazdája feleségétől a vágyai kielégítését, azt, hogy a felgerjedt asszony gerjedelme tárgyként, eszközöként használja őt a vágyai kielégítésére. József tehát, bár tárgyiasított rabszolga volt, a Potifár felesége kezében asszonyi vágyának kielégítőjeként még sem tárgyiasult. Ezt a kudarcot az a nő meg is bosszulta. József vélt bűnéért férjétől a halálát követelte. Ártatlanul dobatta volna férjével Józsefet a Nílusba, mint egy haszontalan tárgyat a szemébe. Thomas Mann² szerint Potifár, ha hitelt adott volna asszonya vádjának, elemi joga lett volna Józsefet a krokodilok közé vettetnie. Nem ezt tette, hanem a felügyelete alá tartozó börtönbe utalta.^[i.8]

¹ ó οἰκονόμος, -ου (ho oikonomosz ú) házvezető, intéző, sáfár. פָּקֵד (páqad) Kal figyelmet tanúsít, felügyel vkire,- valamire, gondját viseli.

² Thomas Mann *József és testvérei* (németül *Joseph und seine Brüder*) négy kötetes regénye 1933 és 1943 között jelent meg először. Lásd a III. kötet, 598. oldalát.

Benóni [בֶּן-אֹנִי] (ben-'ôni) Ben-óni = 'nyomorúságom vagy szerencsétlenségem fia'] a fájdalommal szült fiú (1Móz 35:18)

A József tárgyiasítása azonban nem a midjáni és izmaelita kereskedők keze között, nem a Potifár, a fáraó testőreinek főhadnagyának (1Mózes 37: 36; 39: 1) házában, vagy börtönében történt, hanem sokkal előbb, otthon a családi házban, sőt még előbb, a Jákob apai szívében. Talán akkor, amikor karjaiban halt meg szeretett felesége Rákhel, a József édesanyja, az ő kisöccse, Benóni születésekor. Nem tudjuk, hogy mit érezhetett akkor és ott Jákob, csak azt tudjuk, hogy az új Benjámin [בִּנְיָמִן] (binajámin) Benjámin = 'jobb kéz, ti. áldás, szerencse fia'] névadásával kezdve mindent elkövetett, hogy Józsefet, oltalmazza és megvédje, ahogyan az öccsét is.

Isten Izraeljeként (1Móz 32:28) Istenfélelemre, jóságosságra, szeretetre, igazságosságra, becsületre, egyenességre nevelte, mindannak ellentétének, mint aki Jákobként (1Móz 27:12; 1Móz 27:36) ő maga volt. Bízott benne, hogy az Isten neki tett ígérete (1Móz 28:15) mellett ez a szülői nevelés szellemi pajzs, biztos védelem és oltalom lesz a fiának. Izrael mindent beleadott, hogy ez sikerüljön. De eljött az a sötét nap, amikor a fiai egy futárral apai kezébe adták József vérbe mártott köntösét és akkor Izrael legtökéletesebb nevelése a József halálhírével egyetlen szempillantásban megghiúsult. Jákob akkor és ott átélte azt, amit nagyapja Ábrahám élt át akkor, amikor Isten Izsákot követelte tőle. Mit mondott Isten Szentlelke Ábrahám tökéletes gyermekneveléséről?

- „Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrizzek az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit szólott felőle.” 1Móz 18:19.

Ábrahám esetében Isten Izsáknak ezt a tökéletes neveltetését tette próbára, sőt adta halálra, amikor azt kérte apjától, hogy áldozza fel neki a fiát, akit egyetlenegyként szeret.³

A TFILiN titka

Tartsuk szemünk előtt az elménkben és a szívünkben, hogy Urunknak, Jézus Krisztusnak adatott minden hatalom mennyen és földön (Mt 28: 18), ki teljhatalommal formál jogot mindenek birtoklására! Minden az övé! Nemcsak az elsőszülöttestet kiváltó Lévi nemzetsége (4Mózes 3: 11-13.), hanem minden elsőszülöttel együtt minden egyes ember is! Isten megparancsolta az Ő mindenkori Izraeljének, hogy **kötésként** ezt kösse örök emlékeztetőül a kezére és a homlokára (2Mózes 13: 16.). A **TFiLiN** [טוּפָאָה] (tôfápáh) szalag, kötés] parancsa így szól:

- „Ez legyen neked jelül kezeden és emlékül szemeid között, azért, hogy legyen az Örökkévaló tana a te szádban”. 2Mózes 13:9. „Legyen azért jel gyanánt a te kezeden és homlok-kötő gyanánt a te szemeid előtt, mert hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Egyiptomból.” 2Móz 13:16.

Ez a TFiLiN titka: Ő az Úr az, aki „szegénnyé tesz és gazdagít, megaláz és fel is magasztal (1Sám 2:7) Az Úr öl és elevenít, sírba visz és visszahoz (1Sám 2:6). Vagy, ahogyan az apostol helyezte azt nem külsőleg a kezünkre és a homlokunkra, hanem emberi lényünk közepébe, a szívünkre:

„Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; [Róma 14: 9; Gal 2: 20] és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük

³ És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondok neked. 1Móz 22:2.

meghalt és feltámadt. Úgyhogy mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint, sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, többé már nem ismerjük. Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. 2Kor 5:14-17.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” Ján 3:16-18.

„Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta értünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáiért.” 1Ján 3:16.

Lássuk meg, hogy legtökéletesebb gyermeknevelésünk is csak arra jó, hogy Isten a kezébe vegye és halára adja azt; mi legyen hát akkor az ezer sebből vérző, gyermekeinket bűnben melengető⁴ és főleg e korszellem szerint modern gyermeknevelésünkkel? Tegyük bele azt bűnbánattal a gyermekeinkkel és önmagunkkal együtt Megváltó Urunk, Jézus Krisztus mindeneket újjá teremtő kezébe!

Benjámín [בִּנְיָמִין (binəjámín)] a jobb kéz áldásának fia

József édesapja, Jákob, nagyapjához, Ábrahámhoz hasonlóan nagy reménységgel tekintett álmokat látó egyetlen legkedvesebb fiára, talán valahogy úgy, ahogyan egykor édesanyja reménykedett benne, hisz Rebekának a kedvenc fia Jákob volt. Hát igen! Gyermekeink hiábavaló atyai örökségként (1Pét 1:18) nemcsak a génjeinket, de az álmainkat is megöröklük! Melyik szülő nem álmodja bele a legkedveltebb gyermekébe a szebb, a jobb és boldogabb jövőt? Így van ez az ember Édenből való kiűzetése óta, amikor Éva elsőszülött fiát hitte a megígért megváltónak (1Mózes 4: 1). Messiásnak, az Úrtól való megígért férfiúnak [אִישׁ (’iš) férfi, hímnemű ember] vágyta látni Káint, de ő csak testvért gyűlölő gyilkos lett, afféle Antimesziás.⁵

A történet szerint Isten ezzel a gyermekeinkbe beleálmodott jövőnkkel tehát leszámol. Fájdalmas leszámolás ez! A Jákob esetében Rákhel nagyratörő álma oda vezetett, hogy álmokövető anyai tanácsának engedve (1Mózes 27: 6-17) szeretett fiának, Jákobnak el kellett menekülnie bátyja gyilkos haragja elől (1Mózes 27: 41-28:5) és nem tudjuk, hogy amikor ismét hazatért életbe találta-e még szerető édesanyját, mert az írás 26-27⁶ év eltelté után hozzávetőleg Kr. e. 1671-ben, csak Izsák halálát említi, és temetését, amit ikerfiai, Ézsau és Jákob közösen szerveztek,⁷ anyjuk temetéséről viszont nincs semmilyen említés.

⁴ Íme én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám. Zsolt 51:7.

⁵ Antimesziás görögül Antikrisztus!

⁶ Egy bibliai kronológia szerint Izsák, Jákob és Ézsau édesapja Kr.e. 1851-ben született és 180 éves korában halt meg 1671-ben.⁶ József Kr. e. 1700-ban született, amikor az az írás szerint Jákob szolgálatának tizennégy (1Mózes 29: 15-20 és 25-27; 1Mózes 35: 2) évet számláló ideje 1714-1700 bőven lejárt (1Móz 30: 25). Ezt követően Rákhel Benjáminnal került áldott állapotba. Tudjuk, hogy Benjámín születése abban az évben történt, amikor Jákob elhagyta apósát, Lábánt, de ez az év egyben a Ráhel halála éve is, mert Rákhel behalt a szülésbe. Így Lábán apósa elhagyásának ideje nem 14, hanem legalább 16 év, vagyis az 1698-1697-ik esztendő eltelté után következett be. Most pedig, ha kivonjuk az Izsák halála évéből (1671) a Jákob Mezopotámiába való menekülése évét (1698), akkor legalább 27 esztendő lesz az eredmény.

⁷ Valának pedig Izsák napjai száznolcvan esztendő. És kimúlt Izsák és meghala, és takarították az ő eleihez vén korban, bételvén az étellel; és eltetették őt az ő fiai, Ézsau és Jákob. 1Móz 35:28-29.

Az Akéda-áldás, avagy a szeretett fiú megsiratása

Tény, hogy az Izraellé lett Jákob megkapta nagypja Ábrahám *Akéda*⁸-áldását (1Mózes 28:4), amellyel együtt neki is meg kell tapasztalnia saját édesanyja miatta való szenvedéseit, amikor Isten leszámol abbéli reményeivel, amit ő József fiával kapcsolatosan táplált a szívében. Jákobnak meg kell gyászolnia és el kell temetnie szeretett fiával együtt minden vele kapcsolatos vágyát és álmát, éppen úgy, ahogy ezt nagyapja Ábrahám Izsákkal, az ő édespjával kapcsolatosan tette ott a Mórija (1Mózes 22: 2) hegyén!

Sajnos hiába említi az írás, hogy Jákob elméjében tartotta a fia, József álmait (1Mózes 37: 11), a vérbe áztatott köntöse⁹ láttán Jákobnak ez az emlékezete is meghalt. Eltemette és meggyászolta a fiával együtt.

Az Úr Jézus Krisztus példázatbeli édesapja is elvesztette szeretett fiát, akit meggyászolt és eltemetett, mert bizonyos értelemben meghalt. Ezt vallotta, amikor elveszett és meghalt fia ismét hazatalált:

- „Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott!” Luk 15:32 és 24.

És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből (Zsid 11:32), ha azokról szólnék, „akik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, ígéreteket nyertek el, az oroslánok száját betömték. Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard életől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek táborait (Zsid 11:33-34). Akik „megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is; Megköveztettek, kínpróbát szenvedtek, szétfűrészeltettek, kardra hanyattak, juhoknak és kecskének bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve, Akikre nem volt méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiban (Zsid 11:36-38). Asszonyok voltak közöttük, akik feltámadás útján nyerték vissza a halottjaikat; mások kínpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek (Zsid 11:35). És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet (vagyis annak beteljesülését), mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak (Zsid 11:39-40).

⁸ Az akéda (עקדה) szó (mint főnév) a Bibliában nem szerepel, csak a rabbinikus írásokban, például a midrásban. Jelentése: megköttetés. Az *Akéda*, mint *A megköttetés története*, arról szól, hogy Isten elkéri Ábrahámától az ígéret gyermekét, hogy apja vigye el neki a hegyre (2Krón 3:1), amit Mórija földjén (1Móz 22:2) mutat meg neki és ott a saját kezével számoljon le a fiával, azaz áldozza fel neki az egyetlenét, akit szeret. Ábrahám már az oltárt is elkészítette és egyetlen szeretett fiát megköttetve az áldozati fa tetejére is tette, és a kést szorongató kezét is már felemelte, hogy légsúlyosan a fiára, amikor Isten angyala megállította őt. Akkor Isten ezt mondta Ábrahámnak:

- Ne nyújsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én értem. (...) És monda: Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: Hogy megáldván megáldalak téged, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fővényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedtel az én beszédemnek. 1Móz 22:12 és 16-18.

Ez tehát az ábrahái áldás, az *Akéda-áldása*, amikor gyermekedet, akit egyetlenként szeretsz, saját kezeddel helyezed a mindent újjá teremtő az örökkévaló Isten Fia Messiás Jézus kezébe, hogy Isten önmagára esküdő ígérete legyen a tied, mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött (Zsid 6:13) És az a bizonyosság legyen a tied, hogy az Isten a halálból a saját jobbajával viszi át az örök üdvösségbe (János 5: 24-25), és az örök életre támasztja őt fel (Zsid 11:19)!

⁹ שִׁמְלֹה (simóláh) azaz köpeny, lepel, palást, felsőruha. Ézsaiás 9: 5. Vö.: 1Mózes 37: 31-35.

Tanúság és következtetések

Tanúság, hogy saját álmunkká tárgyiasított gyermekünkért megszenvedünk. Isten megpróbálja a hitünket, az álmainkat, azt, ahogyan befogadtuk az Ő Fiában nekünk és gyermekeinknek tett ígéletét (ApCsel 2: 39)!

Isten átvisz bennünket az évtizedekig is eltartó nagy pusztaságon, amit az Írás a szeretett fiú megsiratásának nevez.¹⁰

Ezzel a sírással sírt Ádám és Éva, Ábrahám, ki saját kezével készült feláldozni fiát, Izsákot az Isten kérésére. Sírt Izsák és Rebeka, majd a fiúk Jákob is.

Jób szintén Ábrahám fia volt, ami a hitet (Róm 4:16), szenvedést és a fiú megsiratását illeti, noha apa és anya nélkül, nemzetség nélkül valóként áll az Írásban; mert sem napjainak kezdete, sem életének vége, sem pedig kora, sem pedig nemzetsége nem ismert (Zsid 7:3). Róla mondja az írás, hogy gyermekei nevelését kiegészítette a Megváltóra előre tekintő helyettes áldozat rendszeres bemutatásával. Mert amikor a rokonságot vendégségekkel ápoló gyermekei ünnepnapjai sorra lejártak, Jób követet küldött értük és meghívta őket az értük bemutatott engesztelő áldozatra, hogy az áldozat vére megszentelje őket. Jób jóreggel serkent fel minden egyes nap, hogy égőáldozattal áldozzon gyermekei száma szerint és így járjon közbe a gyermekeiért, mindnyájukért; mert ezt mondta Jób:

- „Hátha vétkeztek az én fiaim és gonoszt gondoltak az Isten ellen az ő szívükben! Így cselekedett Jób minden nap.” Jób 1:5.

Mégis a gyermekeit egy nap veszítette el, hogy reménytelen gyászának egyetlen reménye a halottakat feltámasztó Megváltó legyen.¹¹ A reménység eme hitvallása az Ábrahám esetében az, ami meg van írva, hogy Isten, akiben Ábrahám hitt az, „aki a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek/akik nincsenek, előszólítja mint meglevőket. Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondattott: Így leszen a te magod.” Róm 4:17-18. A Jób ajkáról ugyanez a hitvallás pedig így szól:

„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőromet megrágnák, testem nélkül látom meg az Istent. Akit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más.” Jób 19:25-27.

Így, ezzel a sírással bánkódott Dávid Absolon fiáért majd végül meg is gyászolta őt.

E felsorolást lezárva Jézus példázatbeli atyja is így gyászolta meg az elveszett és meghalt fiát. A mennyei Atya sírása ez, az ő egyszülöttje felett, akiben gyönyörködik (Máté 17:5)? Felettből nagy titok! Az viszont bizonyos, hogy amikor Ábrahám a Jehova-jire [יְהוָה יִרְאֶה] (jirə'eh jəhváh) Jahve Jire = 'az Úr (el)lát',] vagyis „Az Úr hegyén a gondviselés” (1Móz 22:14) nevet adta a Mórija hegyének, akkor átjárta az örökkévaló mennyei Atya Egyszülött Fia általi örök fájdalma, Isten pedig erre a fájdalomára esküdt meg Ábrahámnak, és általa nekünk, kik ma halljuk ezt!

Tanúság, hogy a Szentháromság egy igaz Isten nevében megkeresztelt és az Isten ígéletének tartott gyermekeiket nemcsak az édesanyáknak, hanem az édesapáknak is meg kell szülniük. Az elvesztés fájdalmával, gyászával és sírásával kell megszülniük, pontosabban Isten születi meg így őket. Gondolj csak bele! Milyen szent imádsággá testesült feltámaszásért való kiáltás az édesapák fiút szülő kiáltásai és könyörgései? Bizony ez az Ábrahám, az Izsák és Jákob

¹⁰ A Dávid házára és Jeruzsálem lakosaira pedig kiöntöm a kegyelemnek és könyörületességnek lelkét, és reám tekintenek, akit átszegeztek, és siratják őt, amint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána, amint keseregnek az elsőszülött után. Zak 12:10. Vö.: Jer 6:26.

¹¹ Hit által áldozta meg Ábrahám Izsákot, próbára tétetvén, és az egyszülöttet vitte áldozatul, ő, ki az ígéretek nyerte, Akinek meg volt mondva: Izsákban neveztetik neked mag; Úgy gondolkozáván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani, miért is őt példaképpen visszanyerte. Zsid 11:17-19.

atyánk mennyekbe törő erős kiáltása, az érettünk közbenjáró, esedezve, erős kiáltásokkal Istenhez kiáltó Jézus Krisztus könyörgései!¹² Ha pedig az egy, igaz és örökké élő Isten, az Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja és Istene, aki az Ő egyszülött Fiáért a mi Istenünk is, akkor nem kevesebb a feladatunk az Ábraháménál, az Izsákénál, vagy a Jákobénál! Pál apostol ezt így mondja el nekünk!

„Gyermekeim, kiket ismét fájdalommal szülök, míglen kiábrázolódik bennetek Krisztus.
Gal 4:19.”

Ez tehát a jobbkez fiának, Benjáminnak [בִּנְיָמִן (binəjámín)] a megszületése, az ábrahái áldás, az **Akéda-áldása**, amikor gyermekedet, akit egyetlenként szeretsz, saját kezdeddel helyezed a mindent újjá teremtő az örökkévaló Isten Fia Messiás Jézus kezébe, hogy Isten önmagára esküdő ígérete legyen a tied, mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött (Zsid 6:13) És az a bizonyosság legyen a tied, hogy Isten a halálból a te Benjáminodat [בִּנְיָמִן (binəjámín)], a jobb kéz áldásának fiaként a saját jobbjaival (Vö.: Zsolt 110:1; Ézs 48:13; Ézs 63:5) viszi át az örök üdvösségbe (János 5: 24-25), és az örök életre támasztja fel őt (Zsid 11:19)!

A tét a becsebb feltámadás

A tét hatalmas! Messze túlmutat porszem voltunkon! A tét a hit hőseivel közös becsebb feltámadás (Zsidók 11: 35 és 39-40)! Isten születi meg velünk a fiait, azon reánk bízott gyermekeit, akiket mi a legmerészebb álmainkban pillanthattunk meg.

Ez a fájdalommal való szülés, helyesebben születés (műveltető és szenvedő igei szerkezet egyes szám harmadik személy), valójában az Isten holtakat feltámasztó személyes műve, amiben alaptörvény, hogy csak azt az embert lehet megmenteni, a halálból és az életre átvinni (János 5: 24-25), akit szeretünk! Jakab apostol szerint „Ő atyai akarata (a mennyei Atya Egyszülött Fia általi örök fájdalma) szült [ἀποκυέω (apoküéō)] minket az igazságnak ígéje által, hogy az ő teremtményeinek valami zsengeje legyünk (Jak 1:18). Tehát Isten Egyszülöttje feletti fájdalma és akarata szült meg bennünket, de ebből a megszületésből nekünk is részt adott. Ő hozott elő bennünket Krisztus világosságára, de oly módon, hogy világosságra és igazságra törő önfeláldozó akaratot [θέλω εθέλω (theló etheló)] (Fil 2:13) munkált és munkál bennünk most is!

Krisztust kiábrázoló, Jézus Krisztusról elnevezett, az Urat tükröző, igen szertett, de 100%-ban megmentésre szorult gyermekeinkről, rólunk és a szüleinkről van tehát itt szó, láthatóan harmad és negyed íziglen, láthatatlanul viszont ezer íziglen! A gyermekeink már rég nem a saját tárgyiasított álunk, ők bizony velünk együtt kezdettől fogva az Atya Isten akarata és álmai, az Ő csodálatos keze alkotásai, aki szent Fia hasonlatosságára, alkot meg, hoz létre [ἀποκυέω (apoküéō)] és teremt újjá bennünket, apákat és fiakat, gyermekeket és atyákat, ősöket és utódokat, tehát mindnyájunkat! Áldott legyen szent neve örökké! Járuljunk hát erős bizalommal Krisztus Urunk kegyelmének trónusához, tudván, hogy Ő az életét adta értünk, hogy megbízva benne, örök életünk legyen. Ámen.

Áldás:

Mert így szól a Magasságos és Felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve Szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy meglevenítsem az alázatosok lelkét, és meglevenítsem a megtörték szívét (Ézs 57:15). Ámen.

¹² Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért (...). Zsid 5:7.

Összegző kivonat

„Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs Isten kívülem! Én ölk és eleveníték, én sebesíték és én gyógyítok, és nincs, aki kezemből megszabadítson.” 5Móz 32:39.

E tanításnak *A fájdalommal szült fiú, avagy a tárgyiasított József* címet adtam. József tárgyiasítása azonban nem a midjáni és izmaelita kereskedők keze között, nem a Potifár, a fáraó testőreinek főhadnagyának (1Mózes 37: 36; 39: 1) házában, vagy börtönében történt, hanem sokkal előbb, otthon a családi házban, sőt még előbb, a Jákob apai szívében. Talán akkor, amikor karjaiban halt meg szeretett felesége Rákhel, a József édesanyja, az ő kisöccse, Benóni születésekor. Nem tudjuk, hogy mit érezhetett akkor és ott Jákob, csak azt tudjuk, hogy az új Benjámin [בִּנְיָמִין (binəjámín) Benjámín = ’jobb kéz, ti. áldás, szerencse fia’] névadással kezdve mindent elkövetett, hogy Józsefet, oltalmazza és megvédje, ahogyan az öccsét is. Lássuk meg, hogy legtökéletesebb gyermeknevelésünk is csak arra jó, hogy Isten a kezébe vegye és halára adja azt; mi legyen hát akkor az ezer sebből vérző, gyermekeinket bűnben melengető és főleg e korszellem szerint modern gyermeknevelésünkkel? Tegyük bele azt bűnbánattal a gyermekeinkkel és önmagunkkal együtt Megváltó Urunk, Jézus Krisztus mindeneket újjá teremtő kezébe!